

A Fővárosi Ítéletábrla a dr. Urbán Gergely jogtanácsos által képviselt felperesnek a Noll Ügyvédi Iroda által képviselt alperes ellen vételár megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2016. április 8. napján kelt 9.G.44.780/2015/7. számú ítéletével szemben az alperes által előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéletábrla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az felperesnek 100.000 (százazer) forint jogtanácsosi munkadíjból álló másodfokú eljárási költséget, valamint az államnak külön felhívásra 2.500.000 (kettőmillió-ötszázezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fizetési meghagyással szemben benyújtott ellentmondás folytán perré alakult eljárásban a felperes keresetében az alperessel 2015. március 17. és 2015. szeptember 4. napja között megkötött adásvételi szerződések alapján 94.102.400 forint vételár és ezen összeg után a Ptk. 6:155. § (1) bekezdés szerinti késedelmi kamat, valamint perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest a Ptk. 6:215. § (1) bekezdése alapján. Arra hivatkozott, hogy a perbeli szerződésekben megjelölt gépjárművek tulajdonjogát a szerződésekben meghatározott időpontokban az alperesre átruházta, aki a gépjárműveket birtokba vette, azonban a kiállított számlákban foglalt vételárat nem fizette meg.

Az alperes védekezése alapjául szolgáló tényeket nem adott elő, bizonyítékokat nem jelölt meg, az elsőfokú per tárgyalásain nem jelent meg, perbeli cselekményeket nem teljesített.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy a felperesnek 15 napon belül fizessen meg 94.102.400 forintot és ennek 14.412.500 forint részében 2015. július 1-jétől, 19.397.900 forint részében 2015. július 8-tól, 28.299.600 forint részében 2015. augusztus 11-től, 29.583.500 forint részében 2015. szeptember 26-tól, 1.435.700 forint részében 2015. szeptember 30-tól a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat nyolc százalékponttal növelt mértékű kamatát, valamint 4.523.060 forint perköltséget. Határozata indokolásában tényként rögzítette, hogy a peres felek között 2015. március 17. napja és 2015. szeptember 4. napja között 75 darab gépjármű tekintetében adásvételi szerződés jött létre. A felperes által kiállított számlákban feltüntetett vételár fizetési határidő eredménytelenül telt el, az alperes a fizetési kötelezettségét nem teljesítette. Az elsőfokú bíróság jogi indokolásában az alperes perbeli mulasztását is figyelembe véve tényként állapította meg, hogy a felek között a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:215. § (1) bekezdése szerinti adásvételi szerződések megkötésére került sor, az alperes a fizetéssel késedelembe esett, ezért a Ptk. 6:154. §

(1) bekezdése és a Ptk. 6:155. § (1) bekezdése alapján a felperes jogosult a vételárat és a késedelmi kamatot követelni. A bizonyíték megjelölési kötelezettségének eleget tett, tényállításait okiratokkal igazolta. Az alperes bírói felhívásra a védekezése alapjául szolgáló tényeket nem adta elő, bizonyítékokat nem jelölt meg, a per tárgyalásain nem jelent meg, perbeli cselekményeket nem teljesített és a Polgári Perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 141. § (6) bekezdésére történő figyelmeztetés ellenére sem adott elő olyan védekezést, amely a felperes jogállítását cáfolta volna.

Az ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára történő utasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását kérte, mindkét esetben az alperes perköltségben való marasztalásával. Az ítélet hatályon kívül helyezését a minimális tárgyalási időközre vonatkozó eljárási szabályok megsértésére hivatkozással kérte, amely miatt az idézése nem volt szabályszerű, az ítélet meghozatalát közvetlenül megelőző tárgyaláson nem tudott tényelőadást, illetve bizonyítási indítványt előterjeszteni. Kifogásolta továbbá, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 3. § (3) bekezdése alapján a bizonyítási teherről nem tájékoztatta teljes körűen. Másodlagos fellebbezési kérelmében vitatta a perbeli tartozás fennállását. Állította, hogy felperes által részére küldött, a fellebbezési kérelméhez csatolt kimutatás és email üzenetek a másodfokú eljárás során kerültek birtokába. Álláspontja szerint a felek között szerződés nem jött létre, az alperes nem rendelkezett képviseleti jogosultsággal. Ezen túl hivatkozott arra, hogy a szerződések érvénytelenek, mert a felperes megtévesztette. Azzal okozta tévedését, hogy az értékesített gépjárművek olyan rossz műszaki állapotban voltak, hogy azok javítási és tárolási költségei lényegesen meghaladták az eladási árukat. Állította, hogy a tévedését a keresetindításig nem ismerhette fel, mivel a számlák kiállításával a felperes késedelembe esett. Azzal, hogy a felperesi autókat tárolta, 78.000.000 forint költsége keletkezett, és további 15.600.000 forint összegű kára keletkezett azzal, hogy a gépkocsik tárolása a telephelye korlátozott használatát eredményezte. Az így megjelölt igényeit beszámítási kifogásként terjesztette elő. Indítványozta igazságügyi gépjárműszakértő kirendelését a túltárolással kapcsolatos költségek megállapítására, továbbá Újházy István alperesi munkavállaló tanúként történő meghallgatását a túltárolás tényére vonatkozóan.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségekben való marasztalását kérte. A tárgyalási időköz tekintetében előadta, hogy az elsőfokú eljárásban a bíróság három tárgyalást tartott, amelyek közül az alperes jogi képviselője egy tárgyaláson sem jelent meg, távolmaradását nem mentette ki. Az elsőfokú bíróság két tárgyalási jegyzőkönyvében rögzítésre került, hogy az alperes idézése szabályszerű volt. A bizonyítási teher tekintetében utalt a Pp. 163. § (2) bekezdésében foglaltakra azzal, hogy az elsőfokú bíróság már az első tárgyalás alkalmával végzésben figyelmeztette az alperest a Pp. 141. § (6) bekezdésében és (2) bekezdésében foglaltakra. Az alperes a tényállításait és a bizonyítékait nem vitatta, azzal kapcsolatban nyilatkozatot nem tett, a bíróság pedig azokat valóban fogadhatta el tekintettel arra, hogy azokkal szemben kételye nem merült fel. A perben minden becsatolt bizonyíték teljes bizonyító erejű magánokiratban foglalt. Megjegyezte, hogy a részéről minden adásvételi szerződést az arra jogosult két személy írta alá. Az alperes beszámítási kifogását sem most, sem korábban nem ismerte el, amelyet a keresetleveléhez F/8 és F/9 szám alatti levelek tartalma is igazol. Az alperes nem hozhatja fel azokat a tényállításait és bizonyítékait, amelyeket az elsőfokú eljárásban meg sem kísérelt előadni, illetve amelyek előterjesztésével alapos ok nélkül késlekedett. Ugyanezen okból az alperes által indítványozott tanúmeghallgatásnak és szakértői bizonyításnak sincs helye.

Az elsőfokú ítéletnek jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt, ezért azt az ítéletábra teljes terjedelmében vizsgálta.

Az alperes fellebbezése nem alapos.

Az alperesi fellebbezés – tartalmában a Pp. 252. § (2) bekezdése szerinti – hatályon kívül helyezésre is irányult arra hivatkozással, hogy az elsőfokú bíróság nem tartotta be a tárgyalási időközre vonatkozó eljárási szabályokat, ezért az idézése nem volt szabályszerű, továbbá a Pp. 3. § (3) bekezdése szerinti bizonyítási teherre vonatkozó tájékoztatást elmulasztotta. Az ítéletábra elsődlegesen ezt az indítványt vizsgálta figyelemmel arra, hogy ennek megalapozottsága az elsőfokú ítélet érdemi felülbírálatát kizárná.

A Pp. 125. § (2) bekezdése szerint a tárgyalást főszabály szerint úgy kell kitűzni, hogy a keresetlevélnek az alperes részére való kézbesítése a tárgyalás napját legalább 15 nappal megelőzze. A felterjesztett iratokból megállapítható, hogy az alperes az első tárgyalásra, 2016. január 8. napjára szóló idézését 2015. december 21-én átvette, a keresetlevél részére történő kézbesítése és a tárgyalás napja között a 15 nap eltelt, ezért az elsőfokú bíróság a tárgyalási időközre vonatkozó idézett jogszabályhelyben foglaltakat nem sértette meg.

A Pp. 3. § (3) bekezdése szerint a jogvita elbírálásához szükséges bizonyítékok rendelkezésre bocsátása – ha a törvény eltérően nem rendelkezik – a feleket terheli. A bizonyítás indítványozása elmulasztásának, illetve a bizonyítási indítvány elkésztett voltának jogkövetkezményei, valamint a bizonyítás esetleges sikertelensége törvény eltérő rendelkezése hiányában a bizonyításra kötelezett felet terheli. A bíróság köteles a jogvita eldöntése érdekében a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről, illetve a bizonyítás sikertelenségének következményeiről a feleket előzetesen tájékoztatni. Ahhoz, hogy a bíróság a fentiek szerint a tájékoztatási kötelezettségének eleget tudjon tenni, szükséges a peres felek tényelődásának ismerete. Adott esetben a felperes a tényelődásait, bizonyítékait határidőben előterjesztette, az alperes azonban az elsőfokú bíróság felhívása ellenére nem adta elő a védekezését, nyilatkozatot, tényállítást egyáltalán nem tett. Ezek hiányában nem állapítható meg, hogy a keresetben előadott releváns tények közül melyeket vitatja, így értelemszerűen fel sem merülhet a vitatott és felperes által bizonyítandó tények körében a felperes felé irányuló tájékoztatás szükségessége. Hasonlóképpen fogalmilag kizárt az alperes tájékoztatása az általa állított tények bizonyítására vonatkozóan, ha tényállítást egyáltalán nem tesz. Az elsőfokú bíróság a bizonyítandó tények körére és a bizonyítási teherre vonatkozó tájékoztatást tehát az alperes védekezésének ismeretében tehette volna meg, ennek hiányában a tájékoztatás elmaradásával mulasztást nem követett el.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság nem valósított meg olyan eljárási szabálysértést, amely az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését indokolja, ezért az ítéletábra azt érdemben vizsgálta.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az ítéletábra a döntésével és annak indokaival egyetért, ezért az indokolás megismétlése nélkül utal a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján az elsőfokú ítélet helyes indokaira. A fellebbezésre tekintettel az alábbiakra mutat rá.

A rendelkezésre álló adatok alapján az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az alperes a perbeli szerződések alapján kiállított számlákban foglalt vételár fizetési kötelezettségének nem tett eleget. A felek közötti jogviszony és az azon alapuló lejárt vételár fizetési kötelezettség kétségmentes okirati bizonyítására tekintettel helytállóan vont le következtetést arra vonatkozóan, hogy a felperes a keresetében jogszerűen támasztott igényt az alperes teljesítésére, és nem tévedett, amikor a keresetnek helyt adó határozatát az alperes védekezésének bevétele nélkül, úgynevezett mulasztásos ítéletként hozta meg, mert annak eljárásjogi feltételei fennálltak. A perré alakult

eljárásban az alperesnek a Pp. 139. §-ában foglaltakból következően az első tárgyaláson elő kellett volna terjesztenie az ellenkérelmét, elő kellett volna adnia az annak alapjául szolgáló tényeket és ezek bizonyítékait. Az eljárás irataiból megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság az első tárgyaláson hozott, 4. sorszámú végzésében a Pp. 8. § (5) bekezdésére és 141. § (6) bekezdésére történő figyelmeztetéssel kötelezte az alperest a védekezése alapjául szolgáló tények és bizonyítékok 15 napon belül történő előadására, ezen túl felhívta arra is, hogy köteles a védekezésének megfelelően igazolni a per tárgyalásán azt, hogy teljesítés megtagadási jogát gyakorolhatta. A felhívás eredménytelensége okán az elsőfokú bíróság a 2016. április 8-i tárgyaláson helytállóan az ügy érdemében határozott tekintettel arra, hogy a felhívások ellenére késlekedő alperes nyilatkozatának további bevétele a per befejezését késleltette volna. Az alperes a Pp. 139. §-a szerinti érdemi ellenkérelmét a fellebbezésben adta elő, abban hivatkozott először arra, hogy a felek között a szerződések nem jöttek létre, azok érvénytelenek, ezen túl beszámítási kifogást is előterjesztett.

A Pp. 235. § (1) bekezdése szerint a fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására akkor kerülhet sor, ha az új tény vagy az új bizonyíték az elsőfokú határozat meghozatalát követően jutott a fellebbező fél tudomására, feltéve, hogy az – elbírálása esetén – rá kedvezőbb határozatot eredményezett volna. A fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására, vagy az elsőfokú bíróság által mellőzött bizonyítás lefolytatásának indítványozására akkor is sor kerülhet, ha az az elsőfokú határozat jogszabálysértő voltának alátámasztására irányul; a 141. § (6) bekezdésében foglaltakat azonban ebben az esetben is alkalmazni kell. Az alperesi fellebbezésben előadottakból nem vonható le következtetés arra, hogy az általa hivatkozott tények, bizonyítékok az elsőfokú határozat meghozatalát követően jutottak tudomására, illetőleg arra sem, hogy a felperes követelése jogszabálysértő lenne, ezért az elmulasztott tények és bizonyítékok figyelembevételére a fellebbezési eljárásban nincs mód. Az ítélet tábla megállapította, hogy az elsőfokú eljárásban a mulasztásos ítélet meghozatalának eljárásjogi feltételei fennálltak, ezért az alperes elsőfokú eljárásban bejelenteni elmulasztott tényállításait, bizonyítékait a fellebbezési eljárásban nem vette figyelembe. (BDT2008.1895.) Az alperes beszámítási kifogása a keresethez csatolt F/8 és F/10 szám alatti beadványok tartalma alapján 2013-2015. évekre vonatkozó tárolási költség, amely lejárt követelés. Ugyancsak lejárt követelés az általános kártérítési igénye, amely a kár bekövetkeztével nyílt meg, így a Pp. 247. § (3) bekezdése szerint a beszámítási kifogás előterjesztésének nem volt helye.

A kifejtettekre tekintettel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező alperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a felperes részére megfizetni a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (2) és (5) bekezdése szerinti, a másodfokú eljárásban kifejtett képviseleti tevékenységgel arányban álló ügyvédi munkadíjat.

Budapest, 2017. február hó 23. napján

dr. Sándor Ottó s.k.
a tanács elnöke

. Ócsai Beatrix s.k.
előadó bíró

dr. Buglyó Gabriella s.k.
bíró

A kiadvány hitelül:

bíróági tisztviselő